

Yevmiye 13485

Emin Reşah

2016-06-15 18:00:24

Bu yazı 15 Temmuz'dan bir ay önce yazıldı.

İslamcılığın asıl meselesi, inananların inanmayanlarla bir arada yaşaması meselesi. Bunun yanında bir de bilim ve epistemoloji var. Bilgi bize nereden gelir?

Memleketimiz müslümanların *azınlık* olduğu bir yere doğru gidiyor. *Sosyolojik müslüman* sayısındaki artış şaşırtmasın, İslam'ı gerçekten ciddiye alan sayısı azalıyor. Zaman içinde insanların müslüman görünmek zorunda da hissetmeyeceklerini tahmin ediyorum. Din bu ülkenin en önemli fay hattı ve bizim toplumsal depremlerimiz de bu fay hattında gerçekleşiyor.

Müslümanların bir kısmı, hayatlarına tarihten gelen *İslamî istisnacılıkla* yaklaşıyor. *Buralar bizim, hepsini geri alacağız* kafası. Bu müslüman için düşünmesi en kolay düşünce tuzaklarından biri. Don Kişot gibi tarih kitabı okuyup, *buraları biz yönelttik, yine yöneteceğiz* fikrisabitiyle yeldeğirmenlerine hamle edebilirsiniz ancak bu yeldeğirmenlerine zarar vermediği gibi, kendinizi, zamanınızı da boşuna harcamak anlamına gelir. Yeldeğirmenleri mızrak ve kılıçla değil, daha az havalı ama daha etkili kazma, murç ve çekiç gibi araçlarla yıkılır.

Müslüman istisnacılığı, benim de hoşuma gitse, dünyanın bize sırf biz olduğumuz için vaadedildiğine inanmak istesem de bunun *egomdan* beslenen bir hayal olduğunu biliyorum. Allah yeryüzüne müslümanları adları *müslüman* olduğu için değil, hakkını verdikleri için varis yaptı. Adımız müslüman olduğu için değil, yaşayışımız yeryüzünde adaleti temsil ettiği için varis olduk. Bizim şu anki kafa yapımız, kendilerini Arz-ı Mev'ud'a varis gören Yahudilerinkinden pek farklı değil. Adaletten uzaklaştıkça kaybetmemiz de bundan.

Azınlık hale gelmek, öyle görünse de kötü bir haber değil. İslam tüm fetihlerini ve ilerlemesini azınlık olduğu toplumlarda yaptı. İlk 300 yılda, Cezire dışındaki bölgelerde azınlıktı. Osmanlı'nın ilerleme dönemlerinde Anadolu da dahil, müslümanlar azınlıktaydı.

Türkiye'deki popülizm/İslam karması düzen, aslında Kemalist/Aydınlanmacı ideolojinin beceriksizliğinden başka bir sebebe dayanmıyor. 2001 ve öncesinde memleket iktisaden batmasaydı, enflasyon adı altında tam bir riba düzeni kurmasalardı, *cambaza bak* oyunlarında müslümanları hedef göstereceklerine işlerini hakkıyla yapsalardı, bir *İslamcı* Türkiye'nin başbakanlığına gelmezdi. Güce

yürüten serencamı *demokratik* olduğu için İslamcılar'da *milli irade aşkı* üretti. Politik fikriyatımız *oy toplamak* eksenine oturdu. Tayyip Erdoğan da o zamandan beri oy toplama konusunda Cumhuriyet tarihinin en becerikli politikacısı olduğunu gösterdi. Ancak bu eskiden İslamcılık dediğimiz fikri sığ bir popülizm haline getirdi.

Bunun geçici bir dönem olduğu belli. Ancak bu dönem muhtemelen AKP'nin görünür bir İslamcılık yerine klasik sağcı hale gelmesiyle bittiğinde, müslümanların söyleyecek bir sözü kalacak mı, onu bilmiyoruz. Tüm fikri cephanesini iktidarı korumak için harcamış insanların, nasıl dönüp de yeniden *sisteme muhalif* olabileceklerini bilemiyoruz.

Dahası, *ne için* muhalif olabileceklerini bilmiyoruz. İslamcılığın bir amacı kalacak mı?

Şahsen eğer İslamcılığı *idare* edebiliyor olsam, onu devlete daha bağlı ve daha *militer* bir rol biçerdim. Askerilik İslam'ın karakterine, *popülizmden* daha uygun bir eksen olurdu. Askerliğin sırf dünyevi hayat yaşayanlar için önemli bir külfet olduğunu ve *şehit olmak* gibi kavramlara inanmadıkları gözönüne alırsa, mesela askerliğin *gönüllü* hale getirilmesi, daha çok müslümanların gönüllü olmasını getirecektir.

Ancak bu, bugünkü İslamcılık anlayışında, devlete bir yandan *laik* diye kızıp, bir yandan onun kanunlarını, *Allah'ın kanunlarından aşağıda* görüp, *ehven-i şer* diye katlanırken olmaz. Devletin de *müslüman* karakteri kazanması, İslam'ın daha görünür olması gerekir. Devlet'in İslamlaşması bugün *laiklik* diye çıldıran insanların korktuğunun aksine, İslam'ın devletleşmesi ve daha *steril* hale gelmesini de getirecektir. Yani müslümanlar devletin kendilerine ait olduğunu kabul ettiklerinde, Devlet'in İslam üzerindeki tasarrufunu da kabul etmiş olacaklardır. Bunun bir adımı (dünyanın başka müslümanları tarafından tanınmasa bile) Hilafet'in yeniden ihya edilmesi, bir kişi olmasa bile müslümanlarca seçilmiş bir kurulun dini yönlendirmeye *yeniden* başlamasıdır.

Ancak bu bir yandan da İslam'ın diğer din ve hayat tarzlarına karşı *normalleşmesini* de getirmeli. İslam bir yandan *ortak kimlik* haline gelirken, nasıl bir insanın *Hristiyan Ateist* olması mümkünse, *Müslüman Ateist* olması da mümkün/makul olmalı. İslam'ın toplumun huzurunu bozacak şekilde ajite edilmesine karşı fikri önlemler alınmalı, beraber huzur içinde ve adilce yaşamının hepimiz için önemli olduğunu söylemeli. İslam'ın insanların huzuru ve barışı sözkonusu olduğunda, herhangi bir nassın istismar edilemeyeceğini ve İslam'ın emir/yasaklarının cari hukukun dışına çıkmak için bir bahane olmadığını da göstermeli.

Bu -meli, -malı diye giden laflar, bende genelde *ee, sonra?* etkisi uyandırır. *Evet, bunlar iyi olur ama bugünkü anlayışta nasıl olacak?* diye sormak ihtiyacı duyarım. Zaten bunun için en başta *İslamcılığın idaresi bende olsa* diye başlamışım, farz-ı muhal yani.

Temenni ettiğim bu ise, tahmin ettiğim de, Türkiye'nin giderek daha laikleşmesi, dinin *masaldan* ibaret kalması, bizim *adalet* dediğimizde, *siyaset* dediğimizde aklımıza İslam'ın gelmediği, sadece genel ahlakla örtüşen bir takım hükümlerini bildiğimiz bir İslam. Böyle bir düzende İslamcılık da sadece *dinin siyasi hedefler uğruna istismarı* anlamına evrilir ve kaybolur.